

(PROLOG)

Bezpečnostní opatření v baru Excelsior mohla uspokojit šéfy ochranky komandéra Spojených sil Sluneční soustavy (dále SSSS) při schůzce s Jeho Excelencí imperátorským velvyslancem planet Aldebaránu, pokud předpokládáme, že něco takového existuje nebo existovat bude. S tou výhradou, že nějaký velvyslanec Aldebaránu je nula ve srovnání s tím, co na Luně znamená pan Aurelius Horác. Prohlídka byla tak důkladná, že jediné, co mi neudělali, bylo obrácení naruby. Koukali se mi do nosu, jestli tam neskrývám řízené stěly typu nos-pupek, a kam se mi ještě koukali, prozradím až po dvaadvacáté hodině. Měli pochybnosti kolem kresby mé duhovky, dokud jsem jim nedoporučil, aby případné reklamace adresovali na výrobce whisky Johnnie Walker. Do testeru jsem jim musel dvanáctkrát opakovat, že „drásavé píďalky se hořce chumrlaly v louži“, než jsem je přesvědčil, že jsem opravdu Jakub neboli Kuba Nedomý, narozen 23. listopadu 2022 nahoře na Plesnivce, tedy Zemi, a koho by zajímaly opravdu velké detaily, tak tedy narozený v Evropě. Od června 2045 setsakra trvale na Luně, s konečným určením habitat Arkádie. Původně havíř, naneštěstí. Pak starožitník, našťestí.

„Starožitník,“ divil se každý z hlídačů, kteří mě vyslychali, a že jich byl postupně tucet. Vyslovoval to slovo s takovým podivem, jako bych byl velrybář, a to by bylo opravdu hodně divné, být na Luně velrybářem. „Proč chce pan Horác mluvit se starožitníkem?“

„To vám jistě rád poví sám pan Aurelius Horác,“ odpovídal jsem beze snahy o duchaplnost.

To, co jsem si nesl v kufříku, rentgenovali tolikrát, že jsem mohl doma ušetřit za svícení, pokud bych to donesl zpátky.

Což jsem neměl v úmyslu.

Šéf Horácovy ochranky se netajil neklidem.

„Veškeré soukromí zajištěno, pane Gazello,“ ujišťoval ho majitel Excelsioru pan Alfréd.

„Veškeré je málo. Vyžadují naprosté!“

„Naprosto naprosté,“ zaradoval se pan Alfréd, že slyší tak výborný nápad. Naklonil se k panu Gazellovi a něco mu pošeptal.

Bohužel jsem tady neměl svého specialistu na odposlechy Dědka Čucháka, takže jsem musel nespokojeně říct:

„Co si to tu šeptáte? Jdeme na tu schůzku dva, pan Horác a já. Mám právo vědět, co se tu děje.“

„Kokón...“ hlesl pan Alfréd a zakoulel očima.

Excelsior je teď utopený v energetickém poli. Aurelius Horác si najal ochranu proti odposlechu na půl hodiny. Dobrý, říkal jsem si, jenže je blbý, že ztratím kontakt s Dědkem Čuchákem.

Jen aby mě Aurelius Horác nesežral jak humra, až ho vytočím, a přesně to jsem měl v úmyslu.

Kráčeli jsme po šarlatově rudém běhounu chodbou z foukaného skla. Já šel po levé straně, Gazella po pravé.

„Naprosto bezpečné, naprosto bezpečné,“ povykoval za námi pan Alfréd a úpěnlivě mu při tom vrzaly boty.

Napochodovali jsme do konferenční místnosti. Rozhlédl jsem se kolem sebe.

Odkud se vyloupne náš hlavoun Aurelius Horác?

Jen málo lidí na Luně vědělo, kdo to je ve skutečnosti.

Aurelius Horác je krycí jméno pro muže jménem Elvis Presley.

Muže, který byl celý život legendou a ještě větší legendou se stal, když údajně umřel. Legenda se mu stala osudem. Byl z legendy uplácaný jak sněhulák z koulí zmrzlého sněhu.

Jdu za Elvisem Presleym a jeden druhému splatíme starý dluh.

Aspoň tak jsem si to já pitomec maloval.

Za barem se mihnul nějaký stín. Nenapadlo mě, že právě tenhle stín udělá škrť přes rozpočet Elvisovi i mně.

Ohlédl jsem se po Gazellovi. Taky ten stín musel vidět. Nevrhoval se vpřed, nemetal vejčité granáty, všechno tedy bylo v pořádku.

Pan Horác vystoupil zpoza rohu.

Pro všechny pan Horác, majitel poloviny kyboprůmyslu, buďovatel přinejmenším pěti lunárních habitatů, strůjce lunární obrany proti pozemským útokům, šedá eminence všech vládních útvarů, které tu existovaly, existují a existovat budou.

Pro jedny Aurelius Horác, pro mě Elvis Presley.

Na to, co se stalo pak, nezapomenu nikdy. Začalo to v okamžiku, kdy Gazella začal zpod saka tahat tu ošklivou černou věčičku.

Ta hnusná černá věc v Gazellově ruce byla energetická zbraň. Vyzařuje proud žhavých korpuskulí, naladěný na specifickou vzdálenost. Prostě, je to staré dobré energo.

Gazella to pral do Elvise Presleyho z energia s vehemencí, která by si zasloužila lepší užití: kdyby s podobným úsilím stavěl komín, měl by takový tah, že by vám vycuc klobouk. Proto ten zájem, jestli je to tady bezpečné! Mělo to být bezpečné pro něho, aby mohl svého pána oddělat. Žhavé korpuskule krájely oběť na kusy, jako když řezník bourá krávu nožem s aktivním ostřím.

Šlo to rychle.

Oběť byla naporcovaná a ještě stála na nohou, pak se sesypala, sesula, slila, všechno dohromady.

Hodně ošklivý pohled.

Trápil mě dost dlouho, i když, na druhou stranu, po tom všem, co mi ta hrouda masa, dokud chodila, provedla, měl jsem právo říct: Dostal jsi, co sis zasloužil, šmejde.

A to, co provedla, budu teď vyprávět.